

Пред него в малката кухничка е застанала Ирина. В дъното, с напрегнато безпокойство следя спената майката на Ирина.

- Да, верно е.

~~— А какви планове имате? — със злобно насмешливост пита.~~

Чакъра.

~~— Ние нямаме никакви планове — неуверено му отвръща Ирина.~~

- Значи тъй, никаквици! — изкрещява Чакъра върху от себе си. Ти си пришла да го забавляваш като леко момиче?

- Знаеш, че не съм не мога да бъда леко момиче — с достоинство му заявява Ирина.

- Зная само, че ходиш с просещите на града, да ми се снемат хората! Поне да беше приличен човек, а то.... самохвалко и лентий. Едва го приеха по милост в склада, а той блътува за милиони! Пошкливо с похвалковците.

Чакъра бясно тръгва хратата след себе си.

Ирина се отпуска на стола и се разридава.

Към нея приближава майка ѝ и я погавва по бузата. Ирина несъзнателно ѝ подува ръката.

- Какви ми всичко! Случило ли се е нещо? — улавя ѝ за брадичката майката и кротко извървя лицето ѝ към себе си.

Ирина разбира въпроса.

- Не, биди спокойна, нищо не се е случило.

Майката прекерва по носа ѝ грубата си ръка.

- Имате ли никакви намерения? —

- Нищо определено до сега — въздъхва тежко Ирина. —

Аз трябва да свърша университета той иска да се издигне, да спечели много пари ...

- Всеки иска това. Но дали може?

- Аз зная... Сигурна съм че може — уверено отвръща Ирина.

Майката въздъхва загрижено.

- Каква заплата получава сега.

- Хиляда и двеста лева.

- Малко. Няма да стигнат дори за него.

- О, не гледай какво получава сега! ... Главният експерт на "Източни тютини" му предлага дванадесет хиляди месечно в централата.

Майката се усмихва снизходително.

- Той ли ти каза това?

- Да. Но той има причини да не накусова "Никотиана". Ох, ти не знаеш, маме ... Ти не разбираш какво е тютиня!...